

Dosar nr. 18277/3/2009

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI
SECȚIA A-VIII-A CONFLICTE DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

SENTINTA CIVILA NR.5736

Ședința publică de la 08.07.2010

Completul compus din:

PREȘEDINTE - ANTON IOANA
JUDECATOR- PARASCHIV AURORA
ASISTENȚI JUDICIARI- ELENA TALOI
ENE MIHAELA
GREFIER – LUCRETIA ISPAS

Pe rol judecarea cauzei Litigii de muncă privind pe reclamant DRAGOȘ NESTOR, reclamant BULGARU NICOLETA, reclamant VOICU GRIGORE, reclamant BĂJENARU ANDREEA CORINA, reclamant MARCU IOANA, reclamant ȚINTEA IOANA CAMELIA, reclamant DABU VALERICA, reclamant GEORGESCU ALEXANDRU, reclamant BLAJ MARIA LUIZA, reclamant ILIE ANA MARIA, reclamant BUDĂI REMUS DAMIAN, reclamant GAVADIA EMILIA ELENA, reclamant NEAGU TOMIȚĂ IONUȚ, reclamant ȘERBĂNOIU EUSEBIU, reclamant GEORGESCU ALEXANDRU BOGDAN, reclamant AMARIEI IOAN, reclamant BADEA VIOREL, reclamant CRIȘU ȘTEFAN, reclamant BĂLĂȘESCU MAXIMILIAN ION, reclamant LICA LAURENȚIA CAMELIA, reclamant VOINĂSCU PETRE DRAGOȘ, reclamant IRIMIEA NICOLETA BEATRICE, reclamant IONIȚĂ DUMITRU, reclamant PREDESCU FLORIN, reclamant VLAD DUMITRU CĂTĂLIN, reclamant HONDOR MIHAI ALEXANDRU, reclamant BĂLAȘA OANA DANIELA, reclamant MOCIOACĂ ILEANA ADINA, reclamant PREȚULA VASILII, reclamant MACIUC SORIN ILIE, reclamant IVAN GHEORGHE, reclamant LICU BOGDAN DIMITRIE, reclamant GHERMAN MARIAN ION, reclamant PANTILIE NICOLETA și pe pârât PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, pârât PARCHETUL DE PE LÂNGĂ TRIBUNALUL BUCUREȘTI, pârât MINISTERUL FINANȚELOR PUBLICE, DIRECTIA NAȚIONALĂ ANTICORUPȚIE, MINISTERUL PUBLIC -PARCHETUL DE PE LANGA CURTEA DE APEL BUCUREȘTI, PARCHETUL DE PE LANGA JUDECATORIA CORNETU, MINISTERUL PUBLIC- PARCHETUL DE PE LANGA CURTEA DE CASATIE SI JUSTITIE D.I.I.C.O.T., MINISTERUL PUBLIC- PARCHETUL DE PE LANGA CURTEA DE CASATIE SI JUSTITIE D.N.A., MINISTERUL JUSTITIEI, CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII, PARCHETUL DE PE LANGA TRIBUNALUL IASI, având ca obiect drepturi bănești SPOR CONFIDENȚIALITATE 15%

La apelul nominal făcut în ședința publică se prezintă reclamantii prin aparator, lipsind reprezentanții paratilor.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier, în cuprinsul caruia se învederează instanței, ca la dosar paratul Consiliul Superior al Magistraturii a depus întâmpinare, după care,

Tribunalul acordă cuvântul partilor asupra excepției lipsei calității procesuale pasive a Ministerului Justiției, excepției prescripției dreptului la acțiune invocată de Consiliul Superior al Magistraturii, prin întâmpinare.

Aparatorul reclamantilor arată că lasă la aperecierea instanței soluționarea excepției lipsei calității procesuale pasive a Ministerului de Justiție. În ceea ce privește excepția lipsei

calitatii procesuale pasive invocata de paratul C.S.M, arata din data de 29.10.2004 reclamantii solicita plata sporului in mod legal, prin urmare solicita respingerea exceptiei.

Tribunalul,deliberand asupra exceptiei prescriptiei dreptului material la actiune, respinge aceasta exceptie, cu motivarea ca cererea de chemare in judecata a fost inregistrata in luna octombrie 2007, iar obiectul cauzei priveste drepturi salariale aferente lunii octombrie 2004 si in continuare, a caror scadenta incepe din luna noiembrie 2004.

Admite exceptia lipsei calitatii procesuale pasive a paratului Ministerului Justitiei, fata de reclamantii care au functia de procurori.

Califica exceptia inadmisibilitatii ca aparare de fond ce va fi avuta in vedere la solutionare cauzei.

Nemaifiind alte cereri de formulat si probe de administrat, instanta constata cauza in stare de judecata si acorda cuvantul partilor asupra fondului.

Reclamantii, prin aparator solicita admiterea cererii astfel cum a fost formulata si precizata, obligarea paratilor la plata sporului de confidentialitate de 15%, incepand cu luna octombrie 2004 si pana in prezent, sume actualizate cu indicele de inflatie, fara cheltuieli de judecata. Depune la dosar practica judiciara.

TRIBUNALUL

Deliberând constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe sub nr.37217/3/2007 reclamantii DRAGOȘ NESTOR, VOINESCU DRAGOȘ, BUDĂI REMUS DAMIAN, GAVADIA EMILIEA ELENA, NEAGU TOMIȚĂ IONUȚ, ȘERBĂNOIU EUSEBIU, GEORGESCU ALEXANDRU BOGDAN, AMARIEI IOAN, BADEA VIOREL, CRIȘU ȘTEFAN, BLAJ MĂRIA LUIZA, GEORGESCU ALEXANDRU, ȚINTEA OANA CAMELIA, MARCU IOANA, BĂJENARU ANDREEA CORINA, BĂLĂȘESCU MAXIMILIAN ION, ILIE ANA-MARIA, VOICU GRIGORE, BULGARU NICOLETA, DABU VALERICĂ, LICA LAURENȚIA CAMELIA, IRIMIEA NICOLETA BEATRICE, IONIȚĂ DUMITRU, PREDESCU FLORIN, VLAD DUMITRU CĂTĂLIN, HONDOR MIHAI ALEXANDRU, BĂLAȘA OANA DANIELA, MOCIOACĂ ILEANA ADINA, PANTILIE NICOLETA, PREȚULA VASILII, MACIUC SORIN ILIE, IVAN GHEORGHE, LICU BOGDAN DIMITRIE, GHERMAN MARIAN ION, procurori la Parchetul de pe lângă Tribunalul București, au chemat în judecată pe pârâții Ministerul Public - Parchetul de pe lângă înalta Curte de Casație și Justiție, Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Tribunalul București; si au chemat in garantie Ministerul Finanțelor Publice solicitând ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună obligarea

a. să calculeze și să plătească drepturile reprezentând sporul de confidențialitate de 15% începând cu luna octombrie 2004 până la data rămânerii definitive și irevocabile a hotărârii judecătorești și pentru viitor;

b. să plătească drepturile de mai sus actualizate cu indicele de inflație ca urmare a devalorizării monedei naționale începând cu data nașterii drepturilor până la plata efectivă;

c. efectuarea mențiunilor corespunzătoare în cartelele de muncă.

d. să plătească dobânda legală până la plata efectivă a debitului

în motivare arată următoarele:

În scopul asigurării mai eficiente a confidențialității informațiilor clasificate au fost concretizate o serie de acte normative, menite să confere categoriilor de persoane - salariații (militari și civili) ce gestionează astfel de informații sporuri salariale corespunzătoare gradului de acces la asemenea informații.

Astfel, prin art. 3 din Legea nr.444/2006, pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 19/2006 privind creșterile salariale ce se vor acorda personalului militar și funcționarilor

publici, cu statut special din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională s-a prevăzut că „pentru păstrarea confidențialității în legătură cu informațiile clasificate, în funcție de certificatul - avizul de securitate deținut, cadrele militare în activitate, funcționarii publici cu statut special, militarii angajați pe bază de contract și personalul civil din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, beneficiază de un spor de până la 15% din solda lunară, respectiv din salariul de bază”.

Potrivit art.14 al.1 din O.U.G. nr.192/2002 privind reglementarea drepturilor de natură salarială ale funcționarilor publici „de la data intrării în vigoare a prezentei Ordonanțe de Urgență, sporul de confidențialitate prevăzut de reglementările în vigoare se acordă numai pentru personalul din cadrul Administrației Prezidențiale, Oficiului Registrului Național al Informațiilor Secrete de Stat, Consiliului Național Pentru Studiarea Arhivelor Securității, Ministerului Afacerilor Externe, Departamentului de Comerț Exterior, Consiliului Legislativ, Instituției Avocatul Poporului și Curții Constituționale”.

De asemenea, prin dispozițiile art. 15 al. 1 din Ordonanța Guvernului nr.6/2007 privind unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici s-a prevăzut că sporul de confidențialitate în cuantum de până la 15% se acordă numai categoriilor de funcționari publici, respectiv celor din aparatul de lucru al Guvernului, din cadrul Administrației Prezidențiale, Consiliului Național pentru studiarea Arhivelor Securității, Ministerul Afacerilor Externe, Ministerul Integrării Europene, Ministerul Economiei și Comerțului, Consiliului legislativ.

În aceeași ordine de idei, prin art.20 al.3 din Legea nr.656/2002 privind prevenirea și sancționarea spălării banilor, astfel cum a fost modificată prin Legea nr.405/2002, s-a acordat acest spor de confidențialitate de până la 15%) și membrilor Plenului, precum și unor categorii de personal din cadrul Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor.

Este evident că, cel puțin în raport de dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 19/2006, rezultă în mod clar voința de a acorda acest spor de confidențialitate tuturor categoriilor de persoane din cadrul instituțiilor publice care gestionează și manipulează informații clasificate și nu doar celor prevăzute în Legea nr.444/2006, adică celor din sistemul Apărării Naționale, ordine Publice și Siguranță Națională.

Însăși Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare prevede în art.3, acordarea sporului de confidențialitate de până la 15% personalului din aparatul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării tocmai în ideea unui tratament echitabil și similar a tuturor categoriilor de persoane din cadrul instituțiilor publice ce gestionează informații clasificate.

Sunt puși în situația paradoxală, evident nedorită de legiuitor, de a constata că magistrații (judecători și procurori) care dispun și supraveghează exercitarea unor activități prin care se obțin informații confidențiale ori le dau efectele juridice prevăzute de lege, nu beneficiază de spor de confidențialitate, în timp ce persoanele care execută dispozițiile respective beneficiază.

De asemenea, unii magistrați procurori, respectiv procurorii militari și cei detașați în Plenul Consiliului Național Pentru Combaterea Discriminării beneficiază de sporul respectiv, conform actelor normative amintite.

Nejustificată și discriminatorie este și acordarea sporului de confidențialitate numai procurorilor militari, potrivit O.G. nr.19/2006, fără acordarea acestui spor și celorlalți procurori sau judecători. Din acest punct de vedere atragem atenția asupra Deciziei înaltei Curți de Casație și Justiție nr. XXXVI din 2007 care a admis recursul în interesul legii și care stabilește că acordarea sporului de 40 % doar pentru unii magistrați este discriminatorie. Argumentele obligatorii ale înaltei Curți se impune și în cazul de față.

Inexplicabilă este acordarea sporului de confidențialitate (este adevărat prin act al Guvernului) personalului contractual din aparatul propriu al Guvernului în detrimentul magistraților, exponenți și ei ai unei puteri în stat.

Potrivit art.1 al.2 din O.G. nr.137/2000 „Principiul egalității între cetățeni, al excluderii privilegiilor și discriminării sunt garantate în special în exercitarea următoarelor drepturi : i) dreptul la muncă, la libera alegere a ocupației, la condiții de muncă echitabile și satisfăcătoare, la protecția împotriva șomajului, la un salariu egal pentru muncă egală, la o remunerație echitabilă și satisfăcătoare”.

Potrivit art.1 al.3 din același act normativ „Exercitarea drepturilor enunțate în cuprinsul prezentului articol privește persoanele aflate în situații comparabile”. Or, este evident că unii salariați ai statului, chiar angajați cu contract individual de muncă, se află într-o poziție privilegiată față de, magistrații judecătorești și procurori întrucât, deși nu dețin certificate de securitate, primesc pentru munca prestată, mult mai puțin angajantă și complexă decât munca de magistrat, spor de confidențialitate, ceea ce nu este echitabil.

În final, precizează că situația discriminatorie generată este contrară și angajamentelor europene și internaționale asumate de România și pe care statul trebuie să le aplice „întocmai” și cu „bună-credință”. Putem aminti de exemplu prevederile imperative ale art.1 Protocolul 12 Convenția Europeană a Dreptului Omului, potrivit căreia „Dreptul de a te bucura de oricare din drepturile de lege trebuie asigurat fără nici o discriminare bazată pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenența la o minoritate națională, avuție, naștere sau oricare altă situație ; Nimeni nu poate face obiectul unei discriminări bazate pe oricare din motivele menționate în paragraful 1 din partea nici unei autorități publice”.

Precizează că salarizarea magistraților nu constituie un argument suficient pentru înlăturarea acestora de la acordarea unor sporuri pentru activități pe care le desfășoară și care presupun un efort și responsabilități sporite, sporuri de care beneficiază însă alte categorii care au și ele o salarizare cel puțin echivalentă cu cea a magistraților. Un exemplu în acest sens este personalul Oficiului Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor care beneficiază de aceeași coeficienți de salarizare ca ai magistraților, primind în plus și sporul de confidențialitate, spre deosebire de magistrați.

Prin urmare, solicită obligarea pârâților la plata sumelor, reprezentând contravaloarea sporului de confidențialitate, cu titlu de despăgubiri începând cu data de 1 octombrie 2004 și până în prezent, actualizate cu rata inflației de la data debitului și până la introducerea acțiunii, inclusiv a dobânzii legale calculate pentru aceste sume până la data plății efective, conform dispozițiilor O.G. nr.9/2000 privind nivelul dobânzii legale pentru obligațiile legale pentru obligațiile bănești, aprobată prin Legea nr.356/2002.

Consideră că dreptul la acțiune s-a născut odată cu intrarea în vigoare a actelor normative discriminatorii, din acest punct de vedere un exemplu constituindu-l O.U.G. nr.192/2002. Urmează însă ca solicitarea să țină cont de perioada deja prescrisă, potrivit legii.

În drept au fost invocate dispozițiile art.2 alin.2 lit.e și al.3, art. 21 al.1 și art. 23 al.3 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind acordarea sportului de confidențialitate personalului Aparatului Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, pe prevederile art.20 din Legea nr.656/2002 prin care s-a acordat acest spor membrilor Plenului precum și a unor categorii de personal din cadrul Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, pe art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 19/2006 prin care s-a acordat acest spor procurorilor militari ori art. 15 al.1 din Ordonanța Guvernului nr.6/2007.

Consideră că, potrivit art. 67 și art.68 din Legea nr.168/1999, drept comun în materie, prezentul litigiu reprezintă un conflict de drepturi, acesta este scutit atât de taxa judiciară de timbru, cât și de timbru judiciar, potrivit art.185 din Codul Muncii și art. 15 lit.d Legea nr.146/1997, privind taxa judiciară de timbru.

În apărare pârătul Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a formulat întâmpinare solicitând respingerea acțiunii reclamanților ca neîntemeiată. În motivare arată următoarele.

Având în vedere că reclamanții și-au întemeiat solicitările pe dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 - privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, în conformitate cu prevederile art. 137 cu aplicarea art. 158 din Codul de procedură civilă, invocă excepția necompetenței materiale a instanței.

Astfel, în conformitate cu dispozițiile art. 27 alin. 1 din Ordonanța de Guvern nr. 137/2000, „persoana care se consideră discriminată poate formula, în fața instanței de judecată, o cerere pentru acordarea de despăgubiri și restabilirea situației anterioare discriminării sau anularea situației create prin discriminare. potrivit dreptului comun Prin urmare, această sintagmă fixează cadrul procesual și stabilește în competența judecătorei soluționarea cererilor întemeiate pe dispozițiile acestui act normativ.

În această situație, acțiunea reclamanților fiind o acțiune în pretenții, se impune a fi timbrată la valoare.

Din acest motiv, solicită instanței să pună în vedere reclamanților să-și precizeze cuantumul pretențiilor solicitate și să timbreze la valoare potrivit dispozițiilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru.

Față de cele expuse, solicită admiterea excepției de necompetență materială a instanței de judecată și declinarea competenței materiale de soluționare a cauzei în favoarea Judecătorei Sector 3 București.

Chemă în garanție Ministerul Economiei și Finanțelor în temeiul art. 60 - 63 din Codul de procedură civilă, prin cererea de chemare în garanție anexată.

Solicită respingerea acțiunii reclamanților ca inadmisibilă, pentru următoarele motive:
Admiterea prezentei acțiuni ar echivala cu adăugarea de către instanță la legea specială de salarizare a funcționarilor publici.

Astfel, prin acordarea sporului de confidențialitate reclamanților, în considerarea faptului că au fost discriminați de prevederile Legii nr.446/2006, s-ar proceda la adăugarea la textul Legii nr.188/1999, schimbând în acest fel sistemul de salarizare prevăzut de legiuitor.

Discriminarea invocată de reclamanți în raport de alte categorii de personal este utilizată printr-un raționament juridic speculativ, neputând exista nici un fel de discriminare decât în condițiile în care, în sfera acelorași dispoziții imperative ale unui act normativ, două persoane aflate în aceeași situație și în aceleași circumstanțe, primesc un tratament juridic diferit, iar diferența nu poate fi susținută de argumente obiective.

Mai mult, Consiliul Național Pentru Combaterea Discriminării a soluționat o cauză care are ca obiect constatarea discriminării prin neacordarea personalului din autoritatea judecătorească a sporului de 15% pentru confidențialitate pronunțând în acest sens Hotărârea nr.437/05.11.2007 (anexată prezentei) prin care nu au fost reținute aspecte care intră sub incidența art.2 alin. 1 din OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare.

Or, în cazul de față lipsește orice dispoziție imperativă cuprinsă într-o normă privind acordarea sporului de confidențialitate de 15% funcționarilor publici, în schimb există o diferențiere radicală între veniturile nete lunare ale reclamanților și veniturile nete lunare ale altor funcționari care beneficiază de acest spor.

Reclamanții au solicitat acordarea sporului de 15% pentru confidențialitate, prevăzut de art. 3 din Legea nr. 444/2006, pentru aprobarea Ordonanța de Guvern nr. 19/2006 - privind creșterile salariale ce se vor acorda personalului militar și funcționarilor publici cu statut special din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, începând cu anul 2004.

Or, actul normativ pe care reclamanții și-au întemeiat pretențiile a fost adoptat și a intrat în vigoare începând cu data de 1 februarie 2006, astfel că cererea acestora contravine principiului neretroactivității legii, respectiv dispozițiilor art. 15 alin. 2 din Constituția României, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 429/2003, potrivit căreia: „Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile.”

Inițial, art. 3 alin. 1 din Ordonanța de Guvern nr. 19/2006 prevedea că: „Pentru păstrarea confidențialității în legătură cu informațiile clasificate, în funcție de certificatul/avizul de securitate deținut, cadrele militare în activitate, militarii angajați pe bază de contract și personalul civil din Ministerul Apărării Naționale beneficiază de un spor lunar de până la 15% din solda lunară, respectiv din salariul de bază”.

În această versiune, este evident că textul de lege se referă doar la cadrele militare și alți salariați ai Ministerului Apărării, nu și la personalul angajat în alte instituții publice.

Odată cu intrarea în vigoare a legii de modificare a acestei ordonanțe, textul de lege a fost modificat în sensul că: „Pentru păstrarea confidențialității în legătură cu informațiile clasificate, în funcție de certificatul/avizul de securitate deținut, cadrele militare în activitate, funcționarii publici cu statut special, militarii angajați pe bază de contract și personalul civil din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională beneficiază de un spor lunar de până la 15% din solda lunară, respectiv din salariul de bază, cu încadrarea în limitele bugetelor aprobate”.

Însă, reclamanții au calitatea de funcționari publici în cadrul Ministerului Public, instituție care face parte din autoritatea judecătorească.

Ca atare, reclamanții nu au calitatea de cadre militare în activitate sau militari angajați pe bază de contract, pentru a beneficia de prevederile Legii nr.444/2006.

Funcționarul public cu statut special reprezintă o categorie profesională creată în baza dispozițiilor Legii nr. 360/2002 - privind Statutul polițistului, care la art. 1 prevede că: funcționar public civil, cu statut special, înarmat, ce poartă, de regulă, uniformă și exercită atribuțiile stabilite pentru Poliția Română prin lege, ca instituție specializată a statului este polițistul, exercitarea profesiei de polițist implicând, prin natura sa, îndatoriri și riscuri deosebite, iar statutul special fiind conferit de îndatoririle și riscurile deosebite, de portul de arma și de celelalte diferențieri prevăzute în prezentul statut.

Prin urmare, reclamanții nu sunt nici funcționari publici cu statut special și nici personal civil într-o instituție militară.

Personal civil nu poate exista decât în instituțiile militare. Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, precum și unitățile de parchet subordonate împreună cu instanțele judecătorești compun autoritatea judecătorească, autoritate ce reprezintă interesele generale ale societății și apără drepturile și libertățile cetățenilor.

Așadar, instituțiile care fac parte din organele autorității judecătorești, în mod evident nu sunt aceleași cu instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, ci constituie o categorie distinctă de autorități publice.

Această stare de fapt este dovedită și de susținerile reclamanților din cuprinsul cererii de chemare în judecată, în sensul că dispozițiile art. 23 alin. 3 din Ordonanța de Guvern nr. 137/2000 - pentru prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare, statuează în mod expres că personalul din aparatul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării beneficiază de un spor de 15% din salariul de bază pentru păstrarea confidențialității. Dacă legiuitorul nu ar fi procedat în acest mod, personalul angajat în această instituție nu ar fi putut beneficia de acest spor, așa cum nu se justifică nici acordarea acestuia în favoarea reclamanților.

În ceea ce privește solicitarea reclamanților de a le fi recunoscut dreptul de a beneficia de sporul de confidențialitate și de a le fi plătite sumele reprezentând acest spor și în

continuare, apreciem că acestei cereri nu i se poate da curs de către instanța de fond, întrucât aceasta ar însemna că instanța ar depăși atribuțiile puterii judecătorești, adăugând la lege, deoarece numai legiuitorul - deci puterea legislativă - poate stabili acordarea sau neacordarea unor drepturi.

Instanțele judecătorești nu sunt abilitate să creeze și să adopte legi, ci doar să le aplice pe cele deja existente care au girul puterii legislative - respectiv Parlamentului sau, în anumite cazuri, pe cel al puterii executive - reprezentate de Guvern.

De altfel, chiar actele adoptate de puterea executivă - ordinele, ordonanțele și hotărârile de guvern - trebuie să fie adoptate, în cele din urmă, printr-o lege de către Parlament.

Întrucât capătul de cerere principal nu este întemeiat, apreciază că nu se justifică nici reactualizarea sumelor pretinse.

Față de considerentele expuse și de normele legale incidente în cauză, solicită instanței admiterea excepției invocate, iar pe fondul cauzei respingerea acțiunii formulate de Dragoș Nestor ș.a. ca inadmisibilă,

În drept, au fost invocate prevederile art.115 - 118 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu prevederile art.242 alin.2 din Codul de procedură civilă, solicită judecarea cauzei în lipsă.

Pârâta Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, a formulat întâmpinare prin care solicită respingerea acțiunii reclamanților ca nefondată.

În motivare arată următoarele:

1. Față de data formulării acțiunii (29 octombrie 2007) și în temeiul dispozițiilor art. 137 Cod procedură civilă, invocă excepția prescripției dreptului material la acțiune al reclamanților pentru perioada 01 octombrie 2004 - 29 octombrie 2004, motivat de faptul că cererea dedusă judecății a fost formulată cu depășirea termenului de 3 ani de la nașterea drepturilor pretinse, termen prevăzut de art. 283 alin. 1 lit. c din Codul muncii și art. 3 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă.

Potrivit dispozițiilor în art. 1 alin. 1 din Decretul nr.167/1958 coroborate cu cele ale art. 3 alin. 1 din același act normativ „dreptul la acțiune având un obiect patrimonial se stinge prin prescripție, dacă nu a fost exercitat în termenul stabilit de lege”, respectiv în termen de 3 ani.

Având în vedere caracterul absolut și de ordine publică al excepției dreptului material la acțiune, rezultă că ea poate fi invocată de către toate părțile aflate în proces și - așa cum reiese din dispozițiile art. 18 din Decretul nr. 167/1958 - de către instanță din oficiu, la orice termen al procesului sau chiar în căile de atac, respectiv în apel sau în recurs. În situația în care, din anumite motive, nici una din părți nu o invocă, instanța de judecată va trebui ca din oficiu să o pună în discuția contradictorie a părților.

Deși reclamanții au solicitat plata sporului de confidențialitate în procent de 15%, totuși aceștia au înregistrat acțiunea după data de 01 octombrie 2007, situație în care termenul de prescripție a dreptului material la acțiune de trei ani prevăzut de art. 283 alin.1 lit. c din Codul muncii era împlinit.

Conform art.166 alin.1 din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, dreptul la acțiune cu privire la drepturile salariale precum și cu privire la daunele rezultate din neexecutarea în totalitate sau în parte a obligațiilor privind plata salariilor, se prescrie în termen de 3 ani de la data la care drepturile respective erau datorate.

Mai mult decât atât, cererea dedusă judecății este o acțiune în realizare în sensul art. 111 C. proc. civ. (cererea ... pentru constatarea existenței sau neexistenței unui drept ...nu poate fi primită dacă partea poate cere realizarea dreptului) și are în mod evident un obiect patrimonial și anume, plata drepturilor bănești reprezentând sporul de confidențialitate în

procent de 15% din indemnizația de încadrare brută lunară, astfel că în cauză sunt în mod plener aplicabile dispozițiile art. 1 alin.1 din Decretul nr. 167/1958.

În speță, fiind vorba de prestații succesive ale debitorilor pârâți constând în plata drepturilor salariale pretinse de reclamantii, dreptul la acțiune cu privire la fiecare dintre aceste prestații se stinge printr-o prescripție deosebită, conform art.12 din Decretul nr.167/1958.

În consecință, la data promovării acțiunii (29 octombrie 2007) termenul de trei ani în care reclamantii puteau cere realizarea pretențiilor deduse judecătii era împlinit.

Față de cele expuse, solicită admiterea excepției invocate și respingerea acțiunii reclamantilor pentru perioada 01 octombrie 2004 - 29 octombrie 2004 ca prescrisă.

2. Raportat la împrejurarea că reclamantii și-au întemeiat acțiunea și pe dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, în virtutea presupusului caracter discriminatoriu al prevederilor legale invocate, învederăm instanței că prin Decizia nr. 821 din 3 iulie 2008 a Curții Constituționale, publicată în M.Of nr. 537 din 16 iulie 2008, s-a admis excepția de neconstituționalitate invocată de Ministerul Justiției și s-a constatat ca dispozițiile art. 2 alin. 1 și alin. 11, precum și dispozițiile art.27 din Ordonanța de Guvern nr. 137/2000 sunt neconstituționale.

Curtea Constituțională a reținut că - deși actul normativ criticat în ansamblul său nu instituie privilegii sau discriminări între cetățeni și nu încalcă principiul constituțional al egalității în drepturi a cetățenilor - totuși s-a constatat că unele dispoziții ale acestei ordonanțe și anume prevederile art. 1, art. 2 alin. 3 și art. 27 lasă posibilitatea desprinderii unui înțeles neconstituțional, în virtutea căruia (cum s-a și întâmplat) în cauzele în care au fost ridicate excepții sau în cauze similare, instanțele judecătorești au posibilitatea să anuleze prevederile legale pe care le consideră discriminatorii și să le înlocuiască cu alte norme de aplicare generală, neavute în vedere de legiuitor sau instituite prin acte normative inaplicabile în cazurile deduse judecătii.

De asemenea, s-a reținut că prevederile art.2 alin.3 din aceeași ordonanță caracterizează ca fiind discriminatorii, între altele, prevederile care dezavantajează anumite persoane față de altele, fără să facă vreo distincție cu privire la natura juridică a acestor dispoziții, ceea ce poate fi înțeles în sensul că se referă și la acte normative cu putere de lege cum sunt cele adoptate de Parlament sau ordonanțele Guvernului, iar dispozițiile art. 27 din acest act normativ instituie dreptul persoanei care se consideră discriminată de a cere instanței judecătorești restabilirea situației anterioare și anularea situației create prin discriminare, ceea ce poate fi interpretat de către instanțe (așa cum de altfel s-a și întâmplat) în sensul că acestea au competența să anuleze o dispoziție legală pe care o consideră discriminatorie pentru a restabili situația de echilibru între subiectele de drept și să instituie ea o normă nediscriminatorie.

Menționează că un asemenea înțeles al dispozițiilor ordonanței, prin care se conferă instanțelor de judecată competența de a desființa norme juridice instituite prin lege și de a crea în locul acestora alte norme sau de a le substitui cu norme cuprinse în alte acte normative, este evident neconstituțional, întrucât încalcă principiul separației puterilor în stat consacrat în art. 1 alin. 4 din Constituția României, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 429/2003 ca și prevederile art. 61 alin. 1, potrivit cărora Parlamentul este unica autoritate legiuitoare a țării.

Pe cale de consecință, apreciază că în mod corect Curtea Constituțională a admis excepția invocată de Ministerul Justiției, constatând că dispozițiile art. 2 și 27 din Ordonanța de guvern nr. 137/2000 sunt neconstituționale din perspectiva art. 1 alin. 4 din Constituție, ce reglementează principiul separației puterilor în stat, a art.126 alin.6 ce garantează controlul judecătorec al actelor administrative ale autorităților publice pe calea contenciosului administrativ și a art. 144 lit. a) și c) ce stabilesc competența Curții Constituționale de a

analiza constituționalitatea unor prevederi din legi sau ordonanțe în vigoare, raportat inclusiv la art.16 din Constituție ce se referă la egalitatea în fața legii, în măsura în care sunt interpretate în sensul că se dă în competența instanței de judecată atribuția de a reține încălcarea principiului egalității în fața legii prin examinarea și cenzurarea soluțiilor cuprinse în legi și ordonanțe.

Toate aceste argumente conduc cu certitudine la concluzia că dispozițiile art. 2 și ale art. 11 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, republicată, sunt neconstituționale, justificând transformarea instanțelor de judecată în autoritate legiuitoare prin eludarea textelor constituționale la care s-a făcut referire anterior.

Raportat la aceste aspecte, solicită instanței să facă aplicarea dispozițiilor art. 31 din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, potrivit căroră „Decizia prin care se constată neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare este definitivă și obligatorie”.

3. Față de cererea reclamantilor de a se dispune plata cu titlu de despăgubiri a sporului pretins, apreciază că solicitarea de despăgubiri în contextul în care este vorba despre drepturi salariale nu este admisibilă.

Astfel, această sintagmă definește cadrul procesual al prezentului litigiu ca fiind acela al răspunderii civile delictuale.

Or, potrivit art.998 Cod civil, „orice fapta a omului care cauzează altuia prejudiciu, obligă pe acela din a cărui greșală s-a ocazionat, a-l repara”, iar conform art.999 „omul este responsabil nu numai pentru prejudiciul ce a cauzat prin fapta sa, dar și de acela ce a cauzat prin neglijența sau imprudența sa”.

Ca atare, pentru a se angaja răspunderea civilă delictuală este necesar să fie întrunite mai multe condiții și anume existența unui prejudiciu, existența unei fapte ilicite, existența unui raport de cauzalitate între prejudiciu și fapta ilicită și existența vinovăției celui care a cauzat prejudiciul.

În speță, însă nu este vorba despre un prejudiciu cert în condițiile date și chiar dacă acest prejudiciu ar exista, el nu a fost produs printr-o faptă ilicită, mai ales săvârșită de Procurorul General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ca ordonator principal de credite, respectiv de Procurorul Șef al D.I.I.C.O.T. ca ordonator secundar de credite întrucât împrejurarea că legiuitorul nu a prevăzut - până la adoptarea Legii nr. 330/2009 - acordarea sporului de confidențialitate pentru categoria profesională a magistraților nu poate fi imputată autorității publice angajatoare, care, prin reprezentanții săi, a aplicat legislația în vigoare și prin urmare, neavând nici o culpă, Ministerul Public nu poate fi obligat să plătească despăgubiri.

De altfel, în doctrină se precizează că există situații în care, chiar provocându-se un prejudiciu unei anumite persoane prin fapta cuiva, răspunderea civilă delictuală nu poate fi angajată, iar fapta nu poate fi considerată o faptă ilicită, întrucât există anumite cauze care înlătură caracterul ilicit al faptei, respectiv starea de necesitate, legitima apărare, exercitarea unui drept subiectiv, consimțământul victimei și îndeplinirea unei activități impuse ori permise de lege ori a ordinului superiorului.

Or, în speță este evident că angajatorul nu putea calcula indemnizația de încadrare brută lunară și salariul de bază brut lunar cu aplicarea sporului solicitat în condițiile în care existau acte normative care nu permiteau aceasta, calculul și plata drepturilor salariale în maniera în care a făcut-o fiind o obligație impusă de lege căreia nu i se putea sustrage.

Acest context juridic demonstrează într-un mod evident că nu se poate stabili existența unui raport de cauzalitate între presupusul prejudiciu și presupusa faptă ilicită și de asemenea nici existența vinovăției angajatorului.

În această situație, acțiunea reclamantilor este o acțiune în pretenții, se impune a fi timbrată la valoare.

Din acest motiv, solicită instanței să pună în vedere reclamanților să și precizeze cuantumul pretențiilor solicitate și să timbreze la valoare potrivit dispozițiilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare.

De altfel, în cazul în care instanța va admite solicitarea reclamanților de a fi se acorda despăgubiri corespunzătoare drepturilor salariale, aceasta va implica omiterea dispozițiilor legale anterior menționate, fapt ce ar avea o înrăuțire hotărâtoare asupra pronunțării unei soluții profund netemeinice și ar conduce la crearea unei situații ilegale, similare îmbogățirii fără justă cauză prin încălcarea prevederilor legale în materia salarizării magistraților aplicabile până la intrarea în vigoare a Legii nr.330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice.

4. În temeiul dispozițiilor art. 137 din Codul de procedură civilă invocă excepția lipsei de obiect a cererii privind obligarea pârâtei Direcția de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism la plata în beneficiul reclamanților a sporului de confidențialitate pentru perioada 12 noiembrie 2009 - 31 decembrie 2009.

Art. 4 (ale cărui dispoziții au intrat în vigoare la data de 12.11.2009) din Legea nr. 330 din 5 noiembrie 2009 - cadru privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice - Anexa nr. VI intitulată „Reglementări specifice personalului din justiție”. Secțiunea L prevede: „(1) judecătorii de la înalta Curte de Casație și Justiție, de la curțile de apel, tribunale, tribunale specializate și judecătorii, procurorii de la parchetele de pe langa aceste instanțe, membrii Consiliului Superior al Magistraturii, personalul de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor, potrivit Legii nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, magistrații-asistenți de la înalta Curte de Casație și Justiție, asistenții judiciari, personalul auxiliar de specialitate, personalul de specialitate criminalistică și personalul care ocupa funcții auxiliare de specialitate criminalistică din cadrul Institutului National de Expertize Criminalistice și al laboratoarelor de expertize criminalistice, ofițerii și agenții de poliție judiciară, precum și specialiștii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție, Direcției de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și personalul de probațiune beneficiază de următoarele sporuri:

- a) pentru risc și suprasolicitare neuropsihică - 25% din salariul de baza, respectiv indemnizația de încadrare brută lunară;
- b) de confidențialitate - 5% din salariul de baza, respectiv indemnizația de încadrare brută lunară.

(2) Dispozițiile alin. (1) intra în vigoare la 3 zile de la publicarea prezentei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I, sporurile aplicându-se în procente prevăzute la alin. (1) Ut. a) și b), până la data de 31 decembrie 2009”.

Conform alin. 3 și 4 ale aceluiași articol „De la 1 ianuarie 2010, personalul prevăzut la alin. (1) beneficiază, pentru risc și suprasolicitare neuropsihică și pentru păstrarea confidențialității, de următoarele drepturi salariale:

- a) un adaos de 25% pentru risc și suprasolicitare neuropsihică și, respectiv, de 10% pentru asigurarea confidențialității, calculate la indemnizația de încadrare brută lunară sau, după caz, la salariul de baza și care începând cu data de 1 ianuarie 2010 vor fi incluse în indemnizația de încadrare brută lunară sau, după caz, în salariul de baza;
- b) sporurile prevăzute la alin. (1), ce se vor acorda într-un quantum care, împreună cu noul salariul de baza sau, după caz, noua indemnizație de încadrare brută lunară și cu celelalte sporuri prevăzute de prezenta lege, să fie egal cu câștigul salariat aferent lunii mai 2009, stabilit prin includerea unui spor de risc și suprasolicitare neuropsihică de 50% și a unui spor de confidențialitate de 15%, ambele calculate la salariul de baza sau, după caz, la indemnizația de încadrare brută lunară. Gradul sau treapta profesională, vechimea în muncă, vechimea în funcție sau, după caz, în specialitate și drepturile aferente acestora, avute la 31 decembrie 2009, se mențin.

(4) Cuantumul sporurilor prevăzute la alin. (3) Ut. b) se va acorda și se va înscrie în carnetele de muncă sub forma unei valori nominale."

Date fiind aceste dispoziții legale, este evident faptul că o eventuală obligare a părților de a plăti reclamanților sporul de confidențialitate ulterior datei de 12 noiembrie 2009 (data intrării în vigoare a Legii nr. 330/2009) este lipsită de obiect.

5. Prin cererea formulată, reclamanții au solicitat atât actualizarea sumelor prin aplicarea indicelui de inflație, cât și acordarea dobânzilor legale pentru aceste sume. Potrivit art.1 din Ordonanța Guvernului nr.9/2000 privind nivelul dobânzii legale pentru obligații bănești, „Părțile sunt libere să stabilească în convenții rata dobânzii pentru întârzierea în plata unei obligații bănești".

Or, în prezenta cauză, nu există nici o convenție între reclamanți și părți cu privire la acordarea unor dobânzi, motiv pentru care actul normativ nu își găsește aplicarea în speță.

Având în vedere inaplicabilitatea dispozițiilor art.3 alin.3 din Ordonanța Guvernului nr.9/2000, solicită respingerea capătului de cerere privind plata dobânzilor legale ca inadmisibil.

6. Chemă în garanție Ministerul Finanțelor Publice în temeiul art. 60 - 63 din Codul de procedură civilă, prin cererea de chemare în garanție anexată.

IV. Față de solicitarea privind obligarea părții Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism să opereze mențiunile corespunzătoare în carnetele de muncă, solicită respingerea acesteia ca nefondate deoarece în conformitate cu dispozițiile art. 11 alin.2 din Decretul nr. 92/1976 privind carnetul de muncă „ Actele pe baza cărora se fac înscrieri în carnet, privind activitatea desfășurată, vor cuprinde: denumirea unității și perioada în care s-a lucrat, cu indicarea datei de începere și de încetare a raportului de muncă, precum și precizarea modului de încadrare - pe durata nedeterminată sau determinată, prin transfer în interesul serviciului sau la cerere -, în toate cazurile cu menționarea temeiurilor legale pe baza cărora a avut loc încadrarea, modificarea sau încetarea contractului de muncă; de asemenea, în acte se vor menționa și funcția, meseria sau specialitatea exercitată, retribuiția tarifară de încadrare, precum și alte drepturi ce se includ în aceasta și, după caz, locurile de muncă cu condiții deosebite care dau dreptul la încadrarea în grupele 1 și 2 de muncă la pensie".

Conform acestor prevederi legale, singura categorie de drepturi bănești ce se poate transcrie în carnetele de muncă este retribuiția tarifară de încadrare, precum și alte drepturi ce se includ în aceasta.

Sporul solicitat de reclamanți este un drept salarial ce se adaugă la retribuiția tarifară de încadrare și nu se include în aceasta. Sporurile și adaosurile salariale reprezintă o categorie de drepturi bănești ce nu pot face obiectul transcrierii în carnetele de muncă.

Având în vedere motivele menționate, solicităm respingerea cererii privind transcrierea în carnetele de muncă a drepturilor salariale solicitate de reclamanți.

Față de considerentele expuse și de normele legale incidente în cauză, solicită instanței admiterea excepțiilor invocate, iar pe fond solicită respingerea acțiunii ca nefondată.

În drept, au fost invocate prevederile art.115 -118 din Codul de procedură civilă. În apărare, solicită instanței încuviințarea administrării probei cu înscrisuri.

Pârâtul Consiliul Superior al Magistraturii, a formulat întâmpinare la cererea de chemare în judecată formulată de reclamantul Licu Dimitrie Bogdan, prin care invocă excepția prescripției dreptului material la acțiune pentru sumele pretinse în afara termenului legal de prescripție de trei ani, instituit de art. 3 din Decretul 167/1958, și respingerea ca nefondată a cererii în ceea ce privește plata sporului de confidențialitate pentru perioada 12.11.2009 - 31.12.2009, pentru considerentele pe care le vom expune în continuare:

I.Referitor la excepția prescripției dreptului material la acțiune se reține că reclamantul Licu Dimitrie Bogdan a solicitat obligarea pârâtului la plata sporului de confidențialitate de 15% începând cu luna octombrie 2004 și până la data de 31 decembrie 2009. însă reclamantul

nu mai este îndrituit să exercite acțiunea civilă pentru sumele de bani pretinse cu titlu de spor de confidențialitate de 15%, solicitate în afara termenului legal de prescripție instituit de art. 3 alin. (1) din Decretul 167/1958 privind prescripția extinctivă.

În considerarea celor anterior expuse, solicită să se rețină incidența dispozițiilor art. 1 coroborate cu cele ale art. 3 și 7 din decretul menționat și să se admită excepția invocată, cu consecința respingerii ca prescrise a pretențiilor solicitate în afara termenului de prescripție mai sus menționat.

II. Cu privire la fondul cauzei arată că începând cu data de 12.11.2009 au intrat în vigoare dispozițiile art. 4 alin. (1) din Anexa VI a Legii nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, magistrații neputând beneficia decât de drepturile salariale strict prevăzute de acest act normativ.

Prin urmare, pentru perioada 12.11.2009-31.12.2009, reclamantul a putut primi doar sporul de confidențialitate de 5% prevăzut de dispozițiile art. 4 alin. (1) lit. b) din Anexa VI a actului normativ anterior menționat, drepturi salariale de care de altfel a și beneficiat.

Având în vedere cele anterior prezentate, apreciază că este nefondată cererea reclamantului de acordare a sporului de confidențialitate de 15% pentru perioada 12.11.2009-31.12.2009.

In drept, au fost invocate dispozițiile art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

In temeiul dispozițiilor art. 242 alin. (2) Cod Procedură Civilă, solicită judecarea cauzei și în lipsă.

DIRECTIA NAȚIONALĂ ANTICORUPȚIE, prin întâmpinare solicită respingerea acțiunii formulate de reclamant prin care solicită obligarea pârâtei la plata sporului de confidențialitate pentru perioada octombrie 2004 - 31.12.2009, sume actualizată cu indicele de inflație, precum și dobânda legală și operarea mențiunilor corespunzătoare în cartea de muncă.

I. În prealabil, cu privire la obligarea pârâților la plata sporului de 15% până la data de 31.12.2009 precizează că la data de 12.11.2009 a intrat în vigoare Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, care, la Anexa VI - Reglementări specifice personalului din sistemul justiției instituie o nou algoritm de calculare a salariilor magistraților, personalului auxiliar și a personalului conex, caz în care obligarea pârâților la plata sporului de 15% pe viitor apare ca nelegală.

Mai mult, prin dispozițiile art 48 alin 1 din Legea 330/2009 este prevăzut expres faptul că la intrarea intrării în vigoare a prezentei legi" se abrogă expre toate legile de salarizare ale personalului bugetar, inclusiv a celui din justiție, ca în care, în subsidiar, instanța nu poate obliga pârâții decât la plata sporului de 15% până la data de 11.11.2009

II. Pe fond, precizează că Secțiile Unite ale înaltei Curți de Casație și Justiție au pronunțat la data de 15 decembrie 2008 prin Decizia XLVI/15.12.2008 asupra recursului în interesul legii promovat de Procurorul General cu privire la acordare acestui spor după cum urmează: în interpretarea și aplicarea imitară dispozițiilor art. 99 alin. I Ut. d din Legea nr. 303 2004, privind statuii judecătorilor și procurorilor, republicată cu modificările și completării ulterioare, raportat la art. 16 alin. L 2 din codul deontologic al magistraților și art. 78 alin. 1 din Legea nr. 56" 2004. privind statutul personalului auxiliar a specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă aceste modificată și completată, raportat la art. 9 din codul deontologic al acestora. Constată că judecătorii, procurorii, magistrații asistenți precum și personali auxiliar de specialitate au dreptul la un spor de confidențialitate de 15%, calcule la indemnizația brută lunară, respectiv salariul de bază lunar"

În cuprinsul deciziei publicate în Monitorul Oficial au reținut incluși condițiile în care acest spor se acordă, respectiv; salariatul să ocupe un post într-o specialitate care îi conferă dreptul la un anumit spor" și salariatul să lucreze efectiv în condițiile prescrise de lege, de contractul colectiv de muncă sau, dup caz, de contractul individual de muncă

III. Cu privire la obligarea Direcției Naționale Anticorupție atât actualizarea cu indicele de inflație, precum și la aplicarea dobânzii legală eventualele drepturi salariale ce i-ar reveni reclamantei, apreciem că nu se justifică decât aplicarea uneia dintre măsurile reparatorii recunoscute de art 1082 Cod Civ sau art. 161. alin 4 Codul Muncii.

Ambele operațiuni reprezintă, în cazul în care s-ar porni de la premisa admiterii prezentei acțiuni, o modalitate de compensare a lipsei de folosință a sumelor respective, iar aplicarea concomitentă a dobânzii legale, precum și actualizarea cu indicele de inflație a sumelor rezultate reprezintă, în accepțiunea dreptului civil, o îmbogățire fără just temei, așa încât este practic în afara legii i soluționarea acestui capăt de cerere prin folosirea celor două modalități de actualizare a sumelor de bani, instanța putând dispune doar cu privire la una dintre acestea.

Prin urmare, solicită respingerea acțiunii formulate de reclamantii ca nelegală și neîntemeiată.

La data de 25.01.2008 s-a formulat cerere de abținere de la judecarea pricinii de către toți magistrații Tribunalului București - Secția a VIII-a Conflicte de muncă, cerere admisă prin încheierea pronunțată la data de 13.03.2008 a Curții de Apel București, Secția a VII-a Civilă. În consecință s-a stabilit competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului Giurgiu, unde pricina a fost înregistrată sub nr.37217/3/2007.

Prin sentința civilă nr.719/LM/18.07.2008 pronunțată de Tribunalul Giurgiu s-a admis excepția necompetenței materiale a instanței și s-a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Curții de Apel București, unde cauza a fost înregistrată sub nr.4608/2/2008.

Prin sentința civilă nr.232/30.01.2009 s-a admis excepția necompetenței materiale și s-a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului București - Secția a VIII-a Conflicte de muncă și asigurări sociale.

Cauza a fost înregistrată pe rolul acestui tribunal sub nr.18277/3/2009.

La data de 30.03.2010 reclamantii au formulat cerere completatoare prin care au solicitat citarea în calitate de parți și a Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București, Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Judecătoria Cornetu, Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Tribunalul Iași, Ministerul Justiției și Consiliul Superior al Magistraturii, Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - DIICOT și Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - DNA.

Parții DIICOT și DNA au formulat cereri de chemare în garanție a Ministerului Finanțelor Publice.

A fost încuviințată și administrată pentru reclamantii proba cu înscrisuri.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța constată următoarele:

Reclamantii au făcut dovada că au deținut funcția de magistrați în cadrul instituțiilor parate începând cu luna octombrie 2004 și în continuare.

Se reține că Înalta Curte de Casație și Justiție prin decizia nr.46/15.12.2008, a stabilit că sporul de confidențialitate de 15% se cuvine tuturor magistraților.

Potrivit art.329 pct.3 Cod procedură civilă decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție fiind dată în soluționarea unui recurs în interesul legii este obligatorie pentru instanțele de judecată, motiv față de care se va dispune admiterea în parte a cererii de chemare în judecată și obligarea părților să plătească reclamantilor sumele de bani reprezentând sporul de confidențialitate din indemnizația lunară brută, pentru perioada octombrie 2004-12.11.2009, sume ce vor fi actualizate cu indicele de inflație până la data plății efective. Se vor respinge ca neîntemeiate pretențiile care vizează perioada ulterioară datei de 12.11.2009, data intrării în vigoare a legii nr.300/2009.

Sușinerile reclamantilor că s-a încălcat principiul nediscriminării nu se vor mai analiza față de prevederile deciziei Curții Constituționale nr. 819/2008.

Potrivit art. 161 alin. 4 din Codul muncii, neplata salariului poate determina angajatorul la plata de daune-interese pentru repararea prejudiciului produs salariatului. Art. 1082 din Codul civil prevede ca debitorul este osândit, de se cuvine, la plata unor daune-interese pentru neexecutarea obligației sau pentru întârzierea executării, cu toate că nu este rea-credință din partea sa, afară doar dacă nu va justifica că neexecutarea provine dintr-o cauză străină, ce nu-i poate fi imputată, iar, în baza art. 1084 din Codul civil, daunele-interese ce sunt debite creditorului cuprind în genere pierderea suferită și beneficiul de care a fost lipsit, motiv pentru care paratii vor fi obligați la plata către reclamantii a sumelor reprezentând spor de confidentialitate de 15% actualizate cu indicele de inflație, precum și a dobânzii legale calculate asupra sumelor convenite în temeiul prezentei hotărâri începând cu data de 29.10.2007.

Fiind un drept al reclamantilor acesta trebuie să fie înscris în cartile de muncă de către angajator conform art.1 și 3 din Decretul nr.92/1976. Astfel se va dispune obligarea părților să efectueze mențiunile corespunzătoare prezentei sentințe în carnetele de muncă ale reclamantilor.

Se va respinge ca neintemeiată cererea de chemare în garanție formulată de reclamantii în contradictoriu cu Ministerul Finanțelor Publice având în vedere că între aceste părți nu există raporturi juridice care să dea naștere unei obligații de garanție sau în despăgubire în sarcina Ministerului Finanțelor Publice față de reclamantii, astfel cum prevede art.60 c.pr.civ.

În ceea ce privește cererile de chemare în garanție a Ministerului Economiei și Finanțelor, formulate de paratii MINISTERUL PUBLIC - PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, DNA și DIICOT, instanța reține următoarele:

Potrivit prevederilor art.19 din Legea nr.500/2002 privind finanțele publice, acest minister coordonează acțiunile care sunt responsabilitatea Guvernului cu privire la sistemul bugetar, prin pregătirea proiectelor legilor bugetare anuale, ale legilor de rectificare, precum și ale legilor privind aprobarea contului general anual de execuție și nici o cheltuială din fondurile publice nu poate fi angajată, ordonanțată și plătită dacă nu este probată potrivit legii și nu are prevederi bugetare.

Paratii MINISTERUL PUBLIC - PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, DNA și DIICOT au fost obligați prin sentința de față la plata către reclamantii a sumelor reprezentând contravaloarea sporului de confidentialitate convenit.

Potrivit art.131 pct.1 din Legea nr.304/2004 privind activitatea judiciară, republicată, activitatea instanțelor și parchetelor este finanțată de la bugetul de stat.

În aceste condiții, paratii Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, DNA și DIICOT în calitate de ordonatori principali de credite, sunt obligați să procedeze la elaborarea unui proiect de rectificare a bugetului pe anul 2010, care să includă sumele necesare plății drepturilor bănești solicitate convenite reclamantilor.

Mai reține tribunalul și prevederile art.3 din OG nr.22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice stabilite prin titluri executorii, potrivit cărora, în procesul executării sumelor datorate de către instituțiile publice în baza unor titluri executorii, trezoreria statului poate efectua numai operațiuni privind plățile dispuse de către ordonatorii de credite, în limita creditelor bugetare și a destinațiilor aprobate potrivit legii.

Față de aceste considerente, văzând și dispozițiile art. 60-63 Cpc, instanța va admite cererile de chemare în garanție și va obliga pe chematul în garanție să aloce fondurile necesare pentru plata sumelor convenite reclamantilor potrivit sentinței civile de față.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTARASTE

Admite in parte actiunea, formulata de reclamantii DRAGOȘ NESTOR, BULGARU NICOLETA, VOICU GRIGORE, BĂJENARU ANDREEA CORINA, MARCU IOANA, ȚINTEA IOANA CAMELIA, DABU VALERICA, GEORGESCU ALEXANDRU, BLAJ BARIA LUIZA, ILIE ANA MARIA, BUDĂI REMUS DAMIAN, GAVADIA EMILIA ELENA, NEAGU TOMIȚĂ IONUȚ, SERBĂNOIU EUSEBIU, GEORGESCU ALEXANDRU BOGDAN, AMARIEI IOAN, BADEA VIOREL, CRIȘU ȘTEFAN, BĂLĂȘESCU MAXIMILIAN ION, LICA LAURENȚIA CAMELIA, VOINESCU PETRE DRAGOȘ, IRIMIEA NICOLETA BEATRICE, IONIȚA DUMITRU, PREDESCU FLORIN, VLAD DUMITRU CĂTĂLIN, HONDOR MIHAI ALEXANDRU, BĂLAȘA OANA DANIELA, MOCIOACĂ ILEANA ADINA, PREȚULA VASILII, MACIUC SORIN ILIE, IVAN GHEORGHE, LICU BOGDAN DIMITRIE, GHERMAN MARIAN ION, PANTILIE NICOLETA, toti cu domiciliul ales la Parchetul de pe langa Tribunalul Bucuresti, cu sediul in Bucuresti, str. Scaune nr.1-3, sectorul 3, in contradictoriu cu paratii PARCETUL DE PE LĂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, cu sediul in Bucuresti Bd.Libertatii nr.12-14, sectorul 5, PARCETUL DE PE LĂNGĂ TRIBUNALUL BUCUREȘTI, cu sediul in Bucuresti str. Scaune nr.1-3, sectorul 3, MINISTERUL FINANȚELOR PUBLICE, Bucuresti str. Apolodor nr 17, sectorul 5, DIRECTIA NATIONALA ANTICORUPTIE, cu sediul in Bucuresti str. Stirbei Voda nr 79-81, sectorul 1 Ministerul Public -Parchetul de pe langa Curtea de Apel Bucuresti, cu sediul in Bucuresti str.Scaune nr.1-3 sectorul 3, Parchetul de pe la Judecatoria Cornetu, cu sediul in Cornetu, sos. Alexandriei, nr. 140, judetul Ilfov, Ministerul Public- Parchetul de pe langa Inalta Curte de Casatie si Justitie- D.I.I.C.O.T., cu sediul in Bucuresti, bd. Libertatii nr.14, sectorul 5, Ministerul Public -Parchetul de pe langa Inalta Curte de Casatie si Justitie -D.N.A., cu sediul in Bucuresti Bucuresti str. Stirbei Voda nr.79- 81, sectorul 1, Ministerul Justitiei, cu sediul in Bucuresti str. Apolodor nr 17, sectorul 5, Consiliul Superior al Magistraturii, cu sediul in Bucuresti str. Apolodor nr 17, sectorul 5, Parchetul de pe langa Tribunalul Iasi- cu sediul in Iasi, str. Vasile Conta, nr.28, judetul Iasi chemat in garantie MINISTERUL FIANTELOR PUBLICE Bucuresti str. Apolodor nr 17, sector 5.

Obliga paratii la plata catre reclamanti a sporului de confidentialitate de 15 % calculat asupra indemnizatiei brute lunare de incadrare a fiecarui reclamant, incepand cu octombrie 2004 pina la 12.11.2009, drepturi actualizate cu indicele de inflatie de la data nasterii drepturilor pana la plata efectiva, precum si la plata dobanzii legale asupra sumelor cuvenite incepand cu data de 29.10.2007.

Obliga paratii la efectuarea mentiunilor corespunzatoare in cartelele de munca ale reclamantilor.

Respinge restul pretentilor ca neintemeiate.

Respinge cererea de chemare in garantie formulata de reclamanti ca neintemeiata.

Admite cererea de chemare in garantie formulata de Directia Nationala Anticoruptie Ministerul Public -Parchetul de pe langa I.C.C.J si D.I.I.C.O.T in contradictoriu cu Ministerul finantelor Publice si obliga chematul in garantie Ministerul Finantelor Publice, sa aloce fondurile necesare achitarii drepturilor salariale catre reclamanti.

Cu recurs in 10 zile de la comunicare.

Pronuntata in sedinta publica azi, 08.07.2010.

Presedinte

Judecator

Asistent judiciar

Asistent judiciar

Grefier